

ung. Da sagde jeg: Der staar ikke noget i Straffeloven om, hvor gammel eller ung man skal være, før de maa prygle en. Det maa de ikke, der maa ikke finde Sammenrottelse Sted, ikke ske Overfald paa overordnede. Det maa enhver Soldat vide, at det bliver straffet strengt.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen mente, at jeg havde sagt i Finansudvalget, at jeg ikke vilde indstille disse til Benaadning, og naar jeg nu havde sagt, at jeg havde undersøgt Forholdene og vilde indstille dem til en mildere Straf, eventuelt til Benaadning, vilde han slutte, at det var paa Grund af de Udtalelser, der er fremkommet dels i Finansudvalget, dels her. Det maa skyldes en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem har faaet det Indtryk i Finansudvalget, at jeg ikke vilde indstille dem til Benaadning. Jeg sagde i Finansudvalget — ellers maa jeg have udtalt mig meget utydeligt —, at saaledes som Sagen forelaa, den Gang de selv ved deres Sagfører søgte Benaadning, kunde jeg ikke indstille dem dertil. At jeg ikke nogen Sinde vilde indstille dem til Benaadning, har jeg aldrig sagt noget om. Det er en Misforstaaelse, og jeg beklager, at det ærede Medlem har opfattet mine Udtalelser i Finansudvalget paa den Maade. Jeg har hele Tiden været klar over, at en saa lang Straf vilde jeg nødig se, de skulde udstaa, men det plejer at være saaledes, at naar Folk, der er straffede strengt, opfører sig godt i Fængselet, kommer der en Indstilling fra Fængselet om Benaadning. En saadan foreligger ikke endnu, og derfor har jeg for et Par Dage siden henvendt mig til Fængselsvæsenet gennem den højtærede Justitsminister, og bedt om en Erklæring om de paagældendes Opførsel. Naar den kommer, skal jeg tage Sagen under alvorlig og velvillig Overvejelse.

Det er blevet sagt, at naar Straffeloven er streng, saa er det min Pligt at sørge for at mildne Straffen. Jeg er ikke sat til Overdommer. Naar som her en Dom er fældet ved Nævninger, og Nævningerne har udtalt sig for, at de paagældende skal straffes efter den Paragraf, som de er straffede efter, er det paa Grundlag af det Indtryk, som Nævningerne, der er Lægfolk, har faaet af Sagen, saaledes som den forelaa. Jeg for mit Vedkommende maa holde paa, at der skal være Disciplin i Hæren. En Hær uden Disciplin er værre end ingenting. Men jeg forlanger ogsaa, at Befalingsmændene skal optræde korrekt, og naar de ikke gør det, maa de tage Følgerne, og de menige maa ikke ved

Prygl og voldeligt Overfald tage sig selv til Rette. Saadan ligger Sagen for mig, og det er ud fra denne Opfattelse, at jeg har maattet lade dem gaa i Fængsel. Men det er, som sagt, min Hensigt at formilde deres Straf, og den skal jeg selvfølgelig opfylde, saa snart jeg nu faar Indberetning fra Fængselsvæsenet, der er gunstig.

Da Tiden er saa langt fremskredet, skal jeg indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Rode vilde affærdige mine Udtalelser med, at jeg var en humoristisk Taler. Der ligger ikke noget ondt deri. Jeg vilde ønske, der var mere Humør i det ærede Medlem, end der er. Jeg anser det ærede Medlem for en dygtig Taler, men han er tør, og han er kedelig, og, hvad der er værre, han er sur, som Fynboerne kalder det, og bitter. Ellers er det ærede Medlem i og for sig ikke bange for det humoristiske. Han sagde rigtignok, at naar jeg en Gang forlod Tinget — og han var saa elskværdig at tilføje: „det ske sent“ —, saa vilde Tinget komme til at savne en humoristisk Taler, og jeg kan forstaa, at det ærede Medlem ikke vil være i Stand til at optræde som humoristisk Taler. Det gjorde han et Forsøg paa i Aften. Det ærede Medlem har godt Lyst dertil — men han har ikke Evnen —, og det viste han, idet han overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder vilde citere, hvad han havde hørt i Jean de France. Det kom det ærede Medlem daarligt fra, det slog ved Siden af.

Det er den Slags Vittigheder og den Slags humoristiske Hentydninger, det ærede Medlem skal vogte sig for; de ligger ikke for hans Stemme. For øvrigt vil jeg sige, at det er ikke nogen Ros, men en Fornærmelse, naar det ærede Medlem siger, at Kendsgerningerne er noget underordnet for mig. Det ærede Medlem vil dokumentere dette ved at henvise til, at jeg vidste jo, at de 6 Biler, der var anskaffede i 1920 under den forrige Regering, var bestemt for Sønderjylland. Ja, men det var altsaa en Tilkendegivelse fra det forrige Ministeriums Side, at Hæren ikke har for mange Biler, for ellers kunde den jo have taget af de Beholdninger, der var til Stede. Det gjorde den ikke, den købte 6 nye og lod være at sælge nogle andre. Den gik og efterlod mig de 29 Biler, hvoraf de fleste er meget skrøbelige; den, som den tidligere Forsvarsminister har haft, er saa elendig, at jeg synes, hverken han eller jeg kunde være bekendt at køre i den. Hvis det ærede Medlem Hr. Rode vilde gøre Alvor af